

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 727/2017
06.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Стојаковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.234/16 од 12.12.2016. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.95/17 од 08.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Стојаковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.234/16 од 12.12.2016. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.95/17 од 08.05.2017. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр.234/16 од 12.12.2016. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 1 месец од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени АА је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.95/17 од 08.05.2017. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Стојаковића и браниоца окривљеног ББ - адвоката Жељка Лекића, па је потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.234/16 од 12.12.2016. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Стојаковић поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Основног суда у Ваљеву К.бр.234/16 од 12.12.2016. године, а из образложења захтева очигледно је да се побијају обе правноснажне пресуде и то због повреда закона из члана 439. тачка 1), члана 16, члана 419. став 2. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду у односу на окривљеног АА тако што ће овог окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет и ослободити га од плаћања паушала у износу од 5.000,00 динара, обавезујући при томе приватног тужиоца ББ да окривљеном АА плати на име трошкова кривичног поступка који су поименично и ближе наведени у захтеву укупан износ од 228.000,00 динара.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да дело за које је окривљени АА оптужен и правноснажно оглашен кривим по закону није кривично дело, обзиром да изрека првостепене пресуде у ставу III који се односи на окривљеног АА не садржи битан елемент кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, а то је да је окривљени инкриминисане речи изговорио у намери омаловажавања приватног тужиоца ББ, те како је другостепени суд потврдио првостепену пресуду, то је иста повреда закона учињена и у другостепеној пресуди.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу III изреке првостепене пресуде и то да је

окривљени АА „... увредио ББ, на тај начин што је, након краће расправе поводом међе између њихових њива у рекао ББ: „... ли ти мамицу, ону што ме је дојила“, а потом му више пута рекао и: ... ти мајку“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Наиме, за радњу кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ није неопходно да садржи намеру окривљеног да омаловажи оштећеног и стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. КЗ када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреде из става 1. члана 170. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде. Међутим, како из чињеничног описа радње окривљеног АА, утврђеног у ставу III изреке првостепене пресуде, не произилази да је окривљени увредљиву изјаву дао у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. КЗ, то стога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредаба члана 16. ЗКП, истицањем да суд није непристрасно оценио изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеном, те да није пресуду засновао на чињеницама у чију извесност је уверен, као и да у пресуди није решио у корист окривљеног и ослободио га од оптужбе, иако постоји сумња да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет. Поред тога, као разлог за подношење захтева, се наводи и повреда одредбе члана 419. став 2. ЗКП. Осим тога, бранилац у образложењу захтева наводи и да постоји противречност између изреке првостепене пресуде и њеног образложења, као и противречност између датих разлога у пресуди, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да није несумњиво доказано да је окривљени АА извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је правноснажно оглашен кривим, обзиром да из исказа сведока ВВ, ГГ и ДД који су присуствовали критичном догађају произилази да окривљени критичном приликом није псовао мајку приватном тужиоцу ББ, при чему је суд погрешно поклатио веру исказу сведока ЋЋ који није присуствовао критичном догађају и

који је у лошим односима са окривљеним, а који наводи браниоца окривљеног по налажењу Врховног касационог суда представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране нижестепених судова.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 16, члана 419. став 2. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Стојаковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић